

DARMO 1/2 ROUTI - V.

Neděle, 29. srpna 2018

5. MATĚJKA Podzim s sebou přinesl spoustu změn, kterým jsem obrátil život úplně naruby. Michal se dozvěděl, že musel opustit svůj ateliér a teď jsem přijel i byt, který byl jeho součástí. Naštěstí ne okamžitě, ale dostal trochu času. Do toho jsem mu oznámil, že bude tatínkem. Že bychom měli dítě pryč kvůli tomu, protože přemýšlel o toxoplasmóze pro dítě. Ženy strachují, že se začal se strachovat Michal, když se vzpomínal na bohatství svého budoucího potomka.

Že by znáš?

To jsou jen povíčky. Navíc bude má teta káždě půl dnem kořata, tak kam bys ji chtěla dát?

Že by sis

to potom nemusela vyčkat, Heleno, to není žádná legrace.

Když máš

oslovil Heleno, tak mluvil opravdu vážně. Jinak jsem pro něj byla vždycky Helenka nebo Heléna. V tu chvíli jsem se lekla, aby má přece jen nechtěla o teta přemýšlet.

Že Neboj

se, miláčku, toxoplasmóza se nepřenáší jako chřipka. Už jsem si o tom něco přečetla. Lovíš ji máš a chytíš i ze syrového masa, takže pravděpodobnost, že si dáš nakažená tatarák, je určitě větší, než že pozadu den staré kovářské. Jediné takhle by k tomu totiž mohlo dojít.

Že No

dobře, dobře, já o tom nic nevěm, ale máš to Venca a patnáct. Vždyť máš, že máš ty děti tak už máš nějakou zkušenost.

Že On tedy

určitě, ale máš bych, že spíš s opicí - za krkem než s kůrou.

Venca

Patnáct byl první tvárník, který se nikdy samostatně neprosadil, i když mu talent rozhodně nechyběl. Mával trochu problémů s alkoholem, tak nad sebou potěboval pevnou ruku. Vyšel to tak, že pracoval jako civilní zaměstnanec u vojáka a v nedalekých kasárnách maloval plakáty a vyráběl nástroje. Když jsem se v roce 1990 nastěhovala k Michalovi, tak už si u něj Venca asi půl rokem přemýšlel jako modelář. Mával v té době přetáčet a vyskytoval u něj s tak často, že jsem ho vnímala téměř jako členku rodiny. Byl maličkou, holohlavou a

počty usmávav½. Alovk ho musel m-t ríd. Sv½m zp-sobem vychovával i o deset let mladího Michala, kdy¾ ho nap-tklad usm-róval pmi reakc-ch na moje prv-kucha-sk pokusy. Dálala jsem tehdy ípagety s parmazínem podle receptu z asopisu. Musela jsem Michala a Vencu volat asi tíkřít, ne¾ p-erúíli přici a p-íli k ve-e. Mezi-m ten parmazín na ípagetích zatuhnul a pevn je slepil, takže zabodnutí vidlika otíela rovnou cel½m tal-tem. Michal bru-el a jí se radíji uklidila do ná- provizorn- kuchyky. Cestou jsem ale jeít zaslechla Vencu, jak -káj:

Ž Jez a chval, jinak se ti na to p-ít vybodne. Je to mladí holka, vjak se va-it nau-,- neboj se.œ

Mla
jsem ho za to jeít radíji. Horí- ov-ím bylo, kdy¾ si n-kde p-ihnul. To potom íla zodp-ídnost stranou. Vencu to trípilo, ale nemohl si pomoci. Jednou jsem p-íla ve-er z práce a náíla jsem doma spt-c-ího Michala.

Ž Co se
d-je, zlato?œ zeptala jsem se opatrn-.

Ž Ale,
Venca u¾ tu m-í b½t asi tmi hodiny a nen- po n-m ani vidu ani slechu. Je pot-eba pracovat celou noc, proto¾e r-íno mus-m bezpodm-ne-n- p-edlo¾it ke schv-ílen- hotov½ model sc-ny. Sám to nejsem schopn v -ídn-m p-á-pad- stihnout,œ chytal se za hlavu.

Ž Myslí-í,
¾e zapomn-í?œ

Ž To
rozhodn- ne, v-era jsme se jasn- domluvili.œ

Ž V-í co?
Sko-á-m se pod-vat do t- jeho obl-ben- hospody ke kas-írn-ím,œ nab-dla jsem se.

Mla
jsem ít-st. Kdy¾ jsem nakoukla oknem do lokílu, uvid-la jsem Vencu, jak sed- u stolu se dv-ma mu¾i a rozkládáj rukama. P-ed sebou p-l piva a cel-ího paníka. Veíla jsem dovnit-.

Ž Helu-íko,
slun-ko, poj- sem k n-ím, jí ti mus-m n-co -ct,œ halekal Venca p-es celou hospodu.

Víchni

se po mně poděvali a já; se snažila být oplně neviditelná. Prošla jsem správkou
 známých poznámek a k hmatu - k ní - kovi, která okamžitě spustil svůj obvyklý
 srdceryvný monolog: „Žijím jsem taková nešťastná, kamarádovi slábnutím pomoci a másto toho
 tady chlastám. On to teď chudák uráží“ nestihne, protože jsem nepříjemná.
 Tolikrát už mi pomohl a já mu to takhle oplácím.“

Žitak

pojdeme za Michalem a nějak mu to vysvětlím - mě, jsem jsem na
 vrchního a zaplatila ten dlouhý plot z dřevě, která už stačí postavit.

Ani

neprotestoval, i když měla jeho kumpáni spoustu práce. Jen do sebe jejtá v
 nestěně chvilu obrátil toho posledního naličho paníka. Horší bylo, že sotva
 stáhl na nohu, tak že jsem s ním dobrou půl hodinu chodila po kně
 svižně po parku, aby se trochu vzpamatoval. Vyptávala jsem se na děti a na
 všechno možné, abych kontrolovala, zda ho již opouští - žežpatlavost mě
 děti s jednou manželkou. Nejdříve mě dvě děti v rychlosti po sobě, a
 když už jim bylo kolem dvaceti, tak si po dluhu dal dvě. První jim bylo
 najednou smutno.

Z parku

jsme zamířili do ašasu. Když Michal uviděl Vencu, jak na něj provinile kouká a
 usměvají se pátmi tom jako mášáek na hnoji, musel se zašat smát taky. Pak náji
 kamarád jejtá absolvoval vlažnou sprchu, dvojitou kávu a pomalu začal fungovat.

Cátila

jsm se unavená, tak jsem jim jejtá nachystala misku s pomazánkou, páj krajčá-
 chleba a šla jsem si lehnout. Budoucí maminky pátmece musá hodně spát. Po
 pátlnoci mě vzbudila Áenda, která po štěstí nervězná pátmecházela sem a tam po pokoji
 a máoukala. Potom si zalezla do nejníže - z polic, která byly v šele na
 postele, a do rána tam porodila děti košata.

Áenda,

a sama jsem jejtá kotá, byla vzornou matkou. Udělala jsem jim měkké pelá-
 rovnou v taci polici, protože se tam koška záměmá cátila bezpečně a odmítala ji
 opustit. Když jsem já - pátmemá stila košata jinam, v momentě je nosila zpět do
 police. Hladala svůj dít jako oko v hlavě a nikdo, kromě Michala a mě, se
 nesměl ani nakouknout. Já měla dokonce dovoleno brát ty malé ky do rukou,
 tájit se s nimi a hlavně je pozorovat. No, mezi námi, že začátku nic moc,
 taková mokrá myš, ale pak už byla košatka den ze dne roztomilejší. Jedno z
 nich bylo pátmesnou mourovatou kopiá - svůj matky a všechny ostatní - zase bílé s
 malými černými a hnědými ostrými.

Pozorovala

jsm Áendu jak je krmá, masáruje báťka, aby se vyprázdnila, šístá - je a
 uklidáje pátmedením. Když malá koška povrostly, užila je šřit z misky,
 dohláela na jejich první souboje a občas trestala neplechty. To už jich bylo
 v úde plno a museli jsme šoupat nohama po zemi, abychom ná kterého droběka
 nezašlápili.

Ta táti

bá-šatka se nám podařilo rychle udat mezi známými, dokonce i Vencu si

vzal jedno pro dcerky, ale mourovat nãjm zãstalo. Bylo mi lã-to äceendy, Å¾e pãtmijde o vãjechny dãti a bude smutnãj, tak jsem uprosila Michala, Å¾e si poslednã- kotã nechãjme. Byl to kocourek a dostal jmãno Matã½sek. KdyÅ¾ jeãtã troãku povyrosl, usoudila äceenda, Å¾e uã¾ by s nã- mohl zaãã-t chodit na zahradu. Pãmesnã si vybavuji, jak sedãla na äžkoãiã-m oknãâœ, mãoukala a nutila Matã½ska, aby za nã- vyskoãil. Ten se straãjnã snaãil, ale poãtmãid mu chybãl kousek k tomu, aby dosãhl na parapet. KdyÅ¾ uã¾ byl vysã-lenã½, tak ho nechala chvã-li odpoãinout, ale brzy na nãj volala zase. Potom se mu najednou podaãtmãilo zachytit pãmednã-mi tlapkami. Visel na parapetu a vydããjenã mãoukal. äceenda ho chytla za zãitylek a vytãhl nahoru. Tehdy spolu byli poprvã venku a za pãjr dnã- uã¾ skãikal ãplnã sãjm.

Matã½sek

rostl jako z vody. V jednu chvã-li byli s äceendou stejnã velcã- a docela se nãjm pletli, ale brzy se z Matã½ska stal poãtmãdnã½ Mates. Nãjak mãjmã pãmerostl pãmes hlavu. MIA KOBOSILOVã